
tien overige kloostergemeenschappen in zijn ressort. Met name de gesloten gemeenschappen van de clarissen, capucijnen, karmelieten, karmelitessen en brigittinessen waren volgens hem 'de meest met de menscheid strijdende inrichtingen'. Hoewel de orden en congregaties de verplichting tot inschrijving in het bevolkingsregister over het algemeen goed naleefden, bleef hij als rechtgeaard protestant dat roomse gedoe wantrouwen: 'Ofschoon mijne aandacht steeds op die kloostermoordzaken gevestigd is geweest, zal die nu niet verzwakken, in de hoop, dat iedere ontdekking zal kunnen leiden tot tegenwerking van dat geoorloofd kwaad en ter bevordering om die pest in de maatschappij eenmaal te vernietigen of te beperken'.

Ontredderd ondergebracht in Crooswijk

Uiteindelijk zou een onderzoek in het Gelderse tot het gewenste resultaat leiden. Grevelink schakelde daarvoor zijn neef W. Hoogvliet, commissaris van politie te Zutphen, in. Evenals Den Haan had Hoogvliet geen hoge dunk van Rome; al vóór dat hij op onderzoek uit was gegaan, wist hij zijn oom te vertellen: 'Evengoed als C.[raaijvanger] kan gevangen worden gehouden, kan hij vergiftigd of op eene andere wijze omgebracht en in stilte begraven zijn ofwel in 't geheim naar Italië verwijderd en aldaar in handen der geestelijkheid overgeleverd'. Na bijna drie weken zoeken was het volgende duidelijk. Olburgen was een gehucht waar de bevolking op twee gezinnen na geheel rooms-katholiek was; er stond ook een katholieke kerk. Omdat er zelden vreemdelingen in het gehucht kwamen, had Hoogvliet zich daar niet willen vertonen, maar de hulp van een betrouwbare notaris in Steenderen, G.J. van Tricht, ingeroepen. Deze wist te vertellen dat er in Olburgen drie broers Kraaijvanger woonden, van 'zeer gegoede' boerenstand, en 'hoewel Roomsche, ronde gulle menschen', niet fanatiek of ijverend voor hun geloof. In de voorzomer van 1855 had in Steenderen het gerucht de ronde gedaan, dat de vierde broer, een pastoor, in Olburgen terug was gekomen en zich bij zijn oudste broer schuil hield. Nooit was echter rondverteld 'dat hij krankzinnig wezen zou of dat hij in een waanzinnigen toestand is gezien'. Van Tricht wist verder zeker dat geen van de broers in de laatste jaren ernstig ziek was geweest. Wel herinnerde hij zich dat zijn buurman, de predikant Linse, vroeger een brief van Hofstede de Groot had ontvangen om die aan Kraaijvanger door te geven. Omdat Hoogvliet van Van Tricht had begrepen dat Linse 'volstrekt niet zwijgen' kon, was hij diens deur voorbijgegaan. In plaats daarvan had hij via de burgemeester van Steenderen de lokale veldwachter ingeschakeld. Laatstgenoemde was onder het mom van controle van het bevolkingsregister in Olburgen langs alle woningen getrokken. Dit

tot aan de oprichting van de nieuwe provincie in 1853, Weert 1979, no. 4937; S. Galama ofm., 'De latijnse school te Megen van 1800 tot 1877', in: *Bijdragen voor de geschiedenis van de Provincie der Minderbroeders in de Nederlanden* bundel 14 (fasc. 40; 1963), 6-94, m.n. 60, 75; Van Heel, 'Minderbroeders Haarlem', 181. Notulen hoofdbestuur NEPV 1854-1858, m.n. 18, 25 aug. 1856; Réveil Archief 23: 3; Universiteitsbibliotheek Amsterdam, Amsterdam.

¹⁵ Heldring aan Grevelink, 22 jan. 1857.